

vil det vise sig, at Directionen meget sjelden vil kunne modstaae Opfordringen til at ansætte de middelmaadige Anciennetetsberettigede; og Ansættelsen for den ualmindeligt Begavede udslydes derved saameget længere. Jeg har imidlertid erkjendt, at der dog laa noget Rigtigt til Grund for den Tanke, at man ikke som nu vilde eller kunde nøies blot med 3 enkelte Prøver, men at man muligens burde bestemme en Prøvetid, og jeg er da for at bevirke en Imødekommen, gaaet saa langt som jeg troede, at man paa nogen Maade kunde gaae, og som jeg navnlig troede, at selve dette Prøvetids-Princip maa medføre. Jeg indrømmer da, at Prøve i blot een Saison kan være noget usikkert; det kan være, at En kunde antages for et Talent i een Saison, men ikke vise sig som saadant i en anden; men jeg paastaar, at, dersom Nogen har vist sig som talentsfuld Skuespiller i 2 Saisoner, saa er den Garantie given, som en Prøvetid kan yde: baade synes Tiden i sig selv tilstrækkelig lang, og navnlig maa man indrømme, at, naar Mellemtiden mellem de to Saisoner er gaaet, saa ville til den anden Saison alle de tilfældige og mere ydre Omstændigheder, som kunde have virket ind i Begyndelsen, være bortfaldne eller have tabt deres Virkning, og jeg troer saaledes, at selve Principet ikke kan føre til mere end 2 Aar, og jeg seer ingen Grund til at tage 3 Aar, uden blot det, at 3 nu engang er et mere yndet Tal i den Art Forhold. — Om den anden Betingelse, 25 Aar for en Mand og 21 Aar for en Kvinde veed jeg slet ikke, hvad den har at gjøre i en Theaterlov. Garantie for Bedkommendes Talent skulde man jo have i en vis Prøvetid; men hvad skal de 25 Aar til? Det skal dog vel ikke give Garantie for Talent, at man er over 25 Aar? Meningen med at sætte en sliq Aldersgrændse som Betingelse for at komme i Embede, er, at man vil sikke sig, hvad man kalder Sathed; men jeg troer dog virkelig, at er der Forhold, hvor man ikke just behøver en sliq Sathed, saa maatte det vel være netop ved Theatret. Og hvor fordre vi ellers denne Betingelse? Jeg erindrer i dette Døeblik ikke flere end tre Embedsstillinger, hvor den fordres: det er hos Præster — Enhver vil erkjende, at det her er paa rette Sted at fordre Sathed —, hos

Assessorer i Hviesteret, men ikke hos andre Dommere — og endelig hos Rigsbogsmand; til alle andre Embeder, selv til Ministerposter, fordrer man ikke 25 Aar. Vilde det nu dog ikke være sært at gjøre Skuespillerne til Nr. 4 i denne Klasse? Den hele Bestemmelse om Aldersgrændsen er sikkert kommen ind, fordi man har søgt efter Sikringsmidler, og da i Tankeløshed grebet en Analogie fra Steder, hvor ingen Analogie var at finde. At det virkelig er sleet tankeløst, er dobbelt tydeligt deraf, at Commissionens og Ministeriets Udfast ogsaa angik Dandsepersonalet, som meget ofte allerede inden dette Tidspunkt culminerer. Fra Commissionens Udfast gif Bestemmelsen over til Ministeriets, som meente, at det ikke var værd at forandre, hvad Commissionen havde foreslaaet; Udvalget meente ligeledes, at det ikke var værd at forandre, hvad Ministeriet eengang havde foreslaaet; og nu skulde det gjøre mig ondt, om Forsamlingen her ogsaa skulde mene, at det ikke var værd at borttage en Tankeløshed, som nu dog har passeret saamange Autoriteter.

Hvad det Spørgsmaal angaaer om, hvorvidt Balletten bør vedblive, eller rettere om, hvorvidt Balletpersonalet skal have Pensionsberettigelse: da kan jeg for det Første henholde mig til, hvad den ærede Minister har ansørt; men dernæst maa jeg bemærke, at det dog virkelig er besynderligt først at yttre, at det ikke leder til Noget at opstille Indtægter og Udgifter mod hinanden, fordi dette giver et usikkert Resultat, hvilket jeg gjerne skal indrømme, uagtet jeg dog troer, at det vilde give nogen Garantie, hvis man kunde estervise, at just de Aftener, hvor der har været Balletter, har der været den største Indtægt —, men ja derefter at gjøre, hvad der dog virkelig giver et endnu mere usikkert Resultat, nemlig anføre Udgifterne, men tie om Indtægterne: dette er, hvad den ærede Ordfører har gjort; og jeg tilstaaer, at jeg ikke kan indsee nogen anden rimelig Hensigt hermed, end den at slaae Tilhørerne med Lyden af endeel store Tal, være sig 4,000 Rbd. for hver mise en scene, eller 90 Rbd. Extraudgift for hver Forestillingsaften; alt dette er aldeles interstgende, naar man ikke faaer Indtægten opstillet derimod. —